Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

20 януари 2022 година*

„Обжалване — Държавни помощи — Помощи в полза на летища и авиокомпании — Решение, с което мерките в полза на летище Франкфурт Хан се квалифицират като държавни помощи, съвместими с вътрешния пазар, и се установява, че няма държавна помощ в полза на авиокомпаниите, използващи това летище — Недопустимост на жалба за отмяна — Член 263, четвърта алинея ДФЕС — Физическо или юридическо лице, което не е пряко и лично засегнато от обжалваното решение — Ефективна съдебна защита“

По дело C-594/19 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 2 август 2019 г.,

Deutsche Lufthansa AG, установена в Кьолн (Германия), представлявана от A. Martin-Ehlers, Rechtsanwalt,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, представлявана от T. Maxian Rusche и S. Noë,

ответник в първоинстанционното производство,

Land Rheinland-Pfalz, представлявана от проф. C. Koenig,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: K. Jürimäe, председател трети състав, изпълняващ функцията на председател на четвърти състав, S. Rodin (докладчик) и N. Piçarra, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

* Език на производството: немски.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Жалбоподателят Deutsche Lufthansa AG иска да бъде отменено определение на Общия съд на Европейския съюз от 17 май 2019 г., Deutsche Lufthansa/Комисия (T-764/15, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното определение“, EU:T:2019:349), с което последният обявява за недопустима неговата жалба за отмяна на Решение (ЕС) 2016/788 на Комисията от 1 октомври 2014 година относно държавна помощ SA.32833 (11/C) (ex 11/NN), приведена в действие от Германия, относно условията за финансирането на летище Франкфурт Хан, въведени в периода 2009—2011 г. (ОВ L 134, 2016 г., стр. 1) (наричано по-нататък „спорното решение“).

Обстоятелствата по спора и спорното решение

2 Обстоятелствата, предхождащи спора, са изложени в обжалваното определение по следния начин:

„1 Жалбоподателят, [Deutsche Lufthansa], е установена в Германия авиокомпания с основна дейност превоз на пътници. Най-важното ѝ базово летище е летище Франкфурт на Майн (Германия).

2 Ryanair Ltd е ирландска нискотарифна авиокомпания, която използва съоръженията на летище Франкфурт Хан (Германия).

3 Летище Франкфурт Хан се намира в Германия на територията на Land Rheinland-Pfalz (провинция Райнланд-Пфалц), на около 120 км от град Франкфурт на Майн и на 115 км от летище Франкфурт на Майн. До 1992 г. на мястото, където е разположено летище Франкфурт Хан, се е намирала военна база. Впоследствие тази база е преустроена на гражданско летище.

4 От 1 януари 1998 г. експлоатацията на летище Франкфурт Хан е възложена на Flughafen Frankfurt Hahn GmbH (наричано по-нататък „FFHG“), чийто капитал се притежава, от една страна, от Flughafen Frankfurt/Main GmbH, от оператора на летище Франкфурт на Майн като мажоритарен акционер, и от друга страна, от провинция Райнланд-Пфалц […]. На 31 декември 2008 г. Flughafen Frankfurt/Main продава всичките си дялове във FFHG на провинция Райнланд-Пфалц, която до 2017 г. притежава мажоритарен дял от 82,5 %, а останалите 17,5 % са собственост на Land Hessen (провинция Хесен, Германия), която през 2002 г. влиза в капитала на FFHG.

5 От 19 февруари 2009 г. FFHG е включено в паричния фонд на провинция Райнланд-Пфалц. Фондът представлява система за оптимизиране на използването на излишъка от ликвидни средства на различните холдинги, фондации и публични предприятия на тази провинция. Въз основа на дяловото участие FFHG получава кредитна линия в размер на 45 милиона евро. Това е първата мярка, разгледана в [спорното] решение.

6 През 2009 г. FFHG получава и пет заема от Investitions und Strukturbank на провинция Райнланд-Пфалц (наричана по-нататък „ISB“). Това е втората мярка, разгледана в [спорното] решение.

7 Отпуснатите от ISB заеми са също така гарантирани на 100 % от провинция Райнланд-Пфалц. Това е третата мярка, разгледана в [спорното] решение.

8 С писмо от 17 юни 2008 г. Комисията на Европейските общности уведомява Федерална република Германия за решението си да започне първа официална процедура по разследване по реда на член 108, параграф 2 ДФЕС във връзка с финансирането на FFHG и по-специално неговите финансови отношения с Ryanair. Преписката е регистрирана под номер SA.21121 (наричана по-нататък „процедурата Хан I“) и се отнася до дванадесет мерки, седем от които в полза на FFHG, пет от тях засягат Ryanair, а някои други от тях — други авиокомпании. Процедурата приключва с приемането на Решение (ЕС) 2016/789 на Комисията от 1 октомври 2014 година относно държавна помощ SA.21121 (C29/08) (ex NN 54/07), приведена в действие от Германия във връзка с финансирането на летище Франкфурт Хан и финансовите отношения между летището и Ryanair (ОВ L 134, 2016 г., стр. 46) (наричано по-нататък „решението Хан I“). По това решение е образувано дело Deutsche Lufthansa/Комисия, регистрирано в секретариата на Общия съд под номер T-492/15.

9 Междувременно с писмо от 13 юли 2011 г. Комисията уведомява Федерална република Германия за свое второ решение за започване на официална процедура по разследване относно предполагаема държавна помощ в полза на летище Франкфурт Хан, състояща се от трите мерки, посочени в точки 5—7 по-горе (наричани по-нататък „[разглежданите] мерки“). Това решение е публикувано в Официален вестник на Европейския съюз на 21 юли 2012 г. (ОВ C 216, 2012 г., стр. 1, наричано по-нататък „решението Хан II“).

[Спорното решение]

10 В [спорното] решение Комисията най-напред приема, че представляват държавни помощи по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, съвместими с вътрешния пазар на основание член 107, параграф 3, буква в) ДФЕС, първо, кредитната линия, предоставена на FFHG от паричния фонд на провинция Райнланд-Пфалц, второ, предоставените от ISB кредити № 2 и № 5, и трето, гаранцията, предоставена от провинция Райнланд-Пфалц за покриване на 100 % от оставащите дължими суми по кредитите. По-нататък Комисията приема, че предоставените от ISB кредити № 1, № 3 и № 4 не представляват държавни помощи.

11 Освен [спорното] решение и решението Hahn I, посочено в точка 8 по-горе, Комисията приема на 31 юли 2017 г. Решение C(2017) 5289 относно държавна помощ SA.47969, приведена в действие от Германия във връзка с оперативна помощ за летище Франкфурт Хан (ОВ C 121, 2018 г., стр. 9, наричано по-нататък „решението Хан III“). По това решение е образувано дело, регистрирано в секретариата на Общия съд под номер T-218/18. Накрая Комисията започва процедура под номер SA.43260 въз основа на жалба, подадена през 2015 г. от жалбоподателя, срокът на която е многократно продължаван, за да обхване други мерки в полза на летище Франкфурт Хан и Ryanair (наричана по-нататък „процедурата Хан IV)“.

Производството пред Общия съд и обжалваното определение

3 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 29 декември 2015 г., жалбоподателят иска да се отмени спорното решение.

4 На 11 март 2016 г. с отделна молба Европейската комисия прави възражение за недопустимост, по което жалбоподателят представя становището си на 31 май същата година.

5 Въпреки че с определение от 5 септември 2017 г. Общият съд решава да се произнесе по възражението на Комисията за недопустимост с решението по същество, по-късно той приема, че разполага с достатъчно данни от осъществената размяна на писмени становища, за да се произнесе по това възражение с определение.

6 С възражението си за недопустимост Комисията, подкрепена от провинция Райнланд-Пфалц като встъпила страна в първоинстанционното производство, оспорва процесуалната легитимация на жалбоподателя, тъй като той не бил нито пряко, нито лично засегнат от спорното решение по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС.

7 В обжалваното определение се установява най-напред, че жалбоподателят не е адресат на спорното решение, след което Общият съд проверява дали той е процесуално легитимиран като пряко и лично засегнат от това решение по смисъла на втората хипотеза на член 263, четвърта алинея ДФЕС, или е пряко засегнат от посоченото решение и то представлява подзаконов акт, невключващ мерки за изпълнение по смисъла на предвидената в същата разпоредба трета хипотеза.

8 Извършената проверка се отнася последователно, от една страна, в точки 85—145 от обжалваното определение до процесуалната легитимация съгласно втората хипотеза на член 263, четвърта алинея ДФЕС и от друга страна, в точки 146—150 от определението — до процесуалната легитимация съгласно третата хипотеза на тази разпоредба.

9 За целта Общият съд разглежда първо въпроса дали жалбоподателят е лично засегнат от спорното решение по смисъла на член 263, четвърта алинея, втора част от изречението ДФЕС.

10 В този контекст Общият съд най-напред констатира в точка 95 от обжалваното определение, че с оглед на доводите на жалбоподателя следва да се провери дали той е лично засегнат от спорното решение, без да се прави разграничение между разглежданите мерки.

11 Във връзка с това, от една страна, в точки 96—109 от обжалваното определение Общият съд разглежда дали положението на жалбоподателя може, въпреки че е била открита официална процедура по разследване, да бъде приравнено на положението на заинтересована страна, която иска отмяна на решение, прието без официална процедура по разследване. В точка 110 от определението той приема, че случаят не е такъв, при което, за да обоснове допустимостта на своята жалба за отмяна, не е достатъчно той да се позове на качеството си на трето заинтересовано лице, представляващо конкурентно на Ryanair предприятие, на което са били прехвърлени спорните мерки.

12 От друга страна, Общият съд разглежда доводите на жалбоподателя, че той бил лично засегнат от спорното решение, прието вследствие на официалната процедура по разследване, и приема по-специално в точка 142 от обжалваното определение, че жалбоподателят не е посочил надлежно причините, поради които спорното решение би могло да увреди законните му интереси, като засегне съществено положението му на съответния пазар. Поради това в точка 144 от определението той приема за недоказано от жалбоподателя, по-специално с оглед на конкурентното му взаимоотношение с ползващото се от разглежданите мерки предприятие, че е лично засегнат от спорното решение по смисъла на член 263, четвърта алинея, втора част от изречението ДФЕС.

13 При това положение, след като на второ място разглежда въпроса дали жалбата е допустима на основание член 263, четвърта алинея, трета част от изречението ДФЕС, Общият съд констатира в точка 150 от обжалваното определение, че разглежданите мерки не са били предоставени в рамките на схема за помощи, поради което имат индивидуален характер. Оттук той прави извода, че спорното решение не може да се квалифицира като „подзаконов акт“ по смисъла на тази разпоредба, а жалбоподателят няма право да го оспорва на това основание.

14 Поради това Общият съд отхвърля жалбата като недопустима.

Искания на страните и производство пред Съда

15 Жалбоподателят иска от Съда:

– да отмени обжалваното определение,

– да уважи направените от него искания в първоинстанционното производство и да отмени спорното решение,

– при условията на евентуалност да върне делото за ново разглеждане на Общия съд, и

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски,

16 Комисията и провинция Райнланд-Пфалц искат от Съда:

– да отхвърли жалбата, и

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

17 Жалбоподателят изтъква шест основания в подкрепа на своята жалба. Първото основание е изведено от допусната процедурна грешка, от нарушение на член 263, четвърта алинея ДФЕС и на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), доколкото Общият съд се позовал на решението за започване на процедурата Хан IV, за да обоснове обжалваното определение, без предварително да изслуша жалбоподателя по този въпрос. Второто основание е изведено от допусната явна грешка в преценката, от нарушение на член 263, четвърта алинея ДФЕС и от нарушение на задължението за мотивиране по отношение на схемите за помощи. Третото основание е изведено от допуснати нарушения на член 263, четвърта алинея ДФЕС, на членове 47 и 41 от Хартата, на процесуалните гаранции, както и на допусната явна грешка в преценката, тъй като Общият съд не е използвал „първата алтернатива“ от съдебната практика, установена с решение от 17 септември 2015 г., Mory и др./Комисия (C-33/14 P, EU:C:2015:609). Четвъртото основание е изведено от допуснато нарушение на член 263, четвърта алинея ДФЕС с оглед на неправилното прилагане на материалноправните условия за „втората алтернатива“, произтичаща от тази съдебна практика. Петото основание е изведено от допуснато нарушение на член 263, четвърта алинея ДФЕС, на принципите на ефективна съдебна защита и на равни процесуални възможности, както и от допусната явна грешка в преценката, доколкото Общият съд приложил твърде строги критерии във връзка с доказването на съществено засягане на неговото положение на съответния пазар. Шестото основание е изведено от допусната явна грешка в преценката, тъй като Общият съд приел, че мерките, които са предмет на спорното решение, не засягат съществено неговото положение на съответния пазар.

По първото и третото основание, изведени от грешки при прилагане на правото и от нарушение на процесуалните права на жалбоподателя, тъй като Общият съд не разгледал въпроса дали той е лично засегнат от спорното решение с оглед на критерия, отнасящ се до защитата на процесуалните права на заинтересована страна в административното производство пред Комисията

Доводи на страните

18 С първото и третото основание, които се отнасят до точки 96—110, 112 и сл. от обжалваното определение и които следва да се разгледат заедно, жалбоподателят по същество упреква Общия съд, че е допуснал грешки при прилагане на правото, като не е разгледал дали той е „лично засегнат“ от спорното решение по смисъла на втората хипотеза на член 263, четвърта алинея ДФЕС с оглед на критерия, отнасящ се до защитата на процесуалните права на заинтересована страна в административното производство пред Комисията.

19 По същество с първото основание жалбоподателят упреква Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото, доколкото в точки 101—110 от обжалваното определение е приел жалбата за недопустима, тъй като междувременно Комисията е разгледала дадените мерки в решението за започване на процедурата Хан IV. От една страна, тази преценка била неточна както от фактическа, така и от правна гледна точка, а от друга страна, предвид пропуските в посоченото решение, публикувано едва малко преди да бъде прието обжалваното определение, Общият съд нарушил член 263, четвърта алинея ДФЕС, както и член 47 от Хартата и правото на жалбоподателя да бъде изслушан.

20 Комисията и провинция Райнланд-Пфалц считат, че тези доводи следва да се отхвърлят като несъстоятелни и във всички случаи като необосновани.

21 С третото си основание жалбоподателят упреква Общия съд по-специално, че в точка 112 и сл. от обжалваното определение е разгледал въпроса дали той е „лично засегнат“ от спорното решение по смисъла на втората хипотеза на член 263, четвърта алинея ДФЕС не с оглед на твърдяната от него „първа алтернатива“ от съдебната практика, установена с решение от 17 септември 2015 г., Mory и др./Комисия (C-33/14 P, EU:C:2015:609), отнасяща се до защитата на процесуалните права на заинтересована страна в административното производство пред Комисията, а с оглед на някаква „втора алтернатива“ от тази съдебна практика, свързана със съществено засягане на пазарното положение на страната от съответната мярка. В това отношение в точки 96—110 от това определение Общият съд неправилно отхвърлил неговите доводи, с които Комисията е упрекната, че не е предприела редовна официална процедура по разследване, тъй като не е взела предвид съществени фактически обстоятелства. В случая обаче ставало въпрос за особено положение, при което Комисията очевидно е отказала да вземе предвид факти, които жалбоподателят е представил като страна в производството и които били определящи за разрешаването на спора. Така Комисията нарушила по произволен начин процесуалните права на жалбоподателя.

22 По-конкретно, с първата част от това основание жалбоподателят твърди, че производството в основата на настоящото дело се урежда от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [108 ДФЕС] (ОВ L 83, 1999 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41), а той трябвало да бъде квалифициран като „заинтересована страна“ по смисъла на член 1, буква з) от този регламент, което би му предоставило правото да бъде изслушан в съответствие с член 108, параграф 2 ДФЕС, както и правата, предвидени в член 20 от същия регламент. Следователно в съответствие с постановеното от Съда в точки 22 и 23 от решение от 28 януари 1986 г., Cofaz и др./Комисия (169/84, EU:C:1986:42) във връзка с член 47 от Хартата, жалбоподателят трябва да разполага с възможност да подаде жалба, за да защити интересите си. Процесуалните права на жалбоподателя се изразявали по-специално в това Комисията да вземе предвид и разгледа всички описани от него факти, които са определящи за разрешаването на спора, в контекста, в който те се вписват.

23 С втората част от своето трето основание жалбоподателят изтъква, че както вече е посочил пред Общия съд, макар в настоящия случай Комисията действително да е започнала официална процедура по разследване, тази процедура не е била проведена редовно и не е обхванала фактите в тяхната цялост. Общият съд нито разгледал, нито a fortiori мотивирал защо положението на жалбоподателя не би могло да се приравни на положението на заинтересована страна, която иска отмяна на решение, взето без официална процедура по разследване.

24 С третата част от третото основание жалбоподателят твърди, че освен това Общият съд е нарушил гарантирания от член 41 от Хартата принцип на добра администрация и не е взел предвид нарушаването на този принцип от страна на Комисията. Общият съд не взел предвид някои обстоятелства, каквито са например фактът, че решението Хан I и спорното решение са били приети едва пет месеца след последното становище на жалбоподателя, и фактът, че Комисията е дискриминирала жалбоподателя, като не е взела под внимание обстоятелствата, които са били в ущърб на FFHG и Ryanair. Освен това Общият съд не взел

предвид обстоятелството, че Комисията не е мотивирала нито причините, поради които не е взела предвид някои факти в рамките на процедурата, довела до приемането на спорното решение, нито тези, поради които мерките относно летище Франкфурт Хан са станали предмет на няколко решения. При подобно положение жалбоподателят трябвало все пак да разполага със способ за защита, за да предяви процесуалните си права.

25 С четвъртата и петата част от третото основание жалбоподателят твърди, че в точка 105 от обжалваното определение Общият съд е въвел неправилно ново изискване относно „цялостен сценарий“. Това изискване не намирало основание нито в правото на Съюза, нито в практиката на юрисдикциите на Съюза. За сметка на това съдебната практика изисквала Комисията да разглежда всяка търговска сделка в нейната „цялост“, което предполагало тя да вземе предвид всички относими обстоятелства. Комисията обаче не извършила подобна проверка, въпреки че жалбоподателят е изложил и надлежно е доказал контекста, в който се вписват анализираните от Комисията факти. Освен това задължението на Комисията за разглеждане включвало най-малкото в случая извършеното от FFHG прехвърляне на държавни помощи в полза на Ryanair — обстоятелство, което Общият съд не проверил.

26 С шестата част от третото основание жалбоподателят твърди, че може да оспори нарушаването на своите процесуални права само с жалба за отмяна, тъй като в случая искът за установяване на неправомерно бездействие не е подходящ или допустим.

27 От това следвало, че за да се провери допустимостта на подадена от конкурент жалба, жалбоподателят не можел да бъде третиран така, сякаш Комисията е провела редовна официална процедура по разследване.

28 Както и провинция Райнланд-Пфалц, Комисията счита, че третото основание следва да се отхвърли изцяло като неоснователно. Освен това според Комисията това основание е отчасти недопустимо, тъй като се отнася, от една страна, до фактическите констатации на Общия съд и от друга страна, съдържа доводи, които не са били представени в първоинстанционното производство.

Съображения на Съда

29 В самото начало следва да се припомни, че условие за допустимостта на жалба, подадена на основание член 263, четвърта алинея ДФЕС от физическо или юридическо лице срещу акт, на който то не е адресат, е на това лице да се признае процесуална легитимация, каквато е налице в две хипотези. От една страна, подобна жалба може да се подаде, при условие че актът засяга лицето пряко и лично. От друга страна, такова лице може да подаде жалба срещу подзаконов акт, който не включва мерки за изпълнение, ако същият го засяга пряко (вж. в този смисъл по-специално решения от 17 септември 2015 г., Mory и др./Комисия, C-33/14 P, EU:C:2015:609, т. 59 и 91, от 13 март 2018 г., Industrias Químicas del Vallés/Комисия, C-244/16 P, EU:C:2018:177, т. 39 и от 15 юли 2021 г., Deutsche Lufthansa/Комисия, C-453/19 P, EU:C:2021:608, т. 31).

30 В точки 85—144 от обжалваното определение Общият съд е проверил дали жалбоподателят е процесуално легитимиран по първата хипотеза от предходната точка, а именно дали спорното решение го засяга пряко и лично.

31 В това отношение съгласно постоянната практика на Съда субектите, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати само ако решението се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на решението (вж. в този смисъл по-специално решения от 15 юли 1963 г., Plaumann/Комисия, 25/62, EU:C:1963:17, стр. 223, от 28 януари 1986 г., Cofaz и др./Комисия, 169/84, EU:C:1986:42, т. 22, от 22 ноември 2007 г., Sniace/Комисия, C-260/05 P, EU:C:2007:700, т. 53, от 17 септември 2015 г., Mory и др./Комисия, C-33/14 P, EU:C:2015:609, т. 93 и от 15 юли 2021 г., Deutsche Lufthansa/Комисия, C-453/19 P, EU:C:2021:608, т. 33).

32 С първото и третото основание, жалбоподателят упреква по същество Общия съд, че е разгледал доколко той е бил лично засегнат от спорното решение с оглед не на критерия, отнасящ се до закрилата на процесуалните права на заинтересованата страна в административното производство пред Комисията, а с оглед на критерия, който се отнася до същественото засягане на неговото положение на съответния пазар.

33 Във връзка с това следва да се припомни, че в рамките на производството за контрол върху държавните помощи, предвидено в член 108 ДФЕС, трябва да се разграничават, от една страна, фазата на предварителното разглеждане на помощите, установена с параграф 3 от този член, чиято единствена цел е да позволи на Комисията да си създаде първоначално впечатление за частичната или пълна съвместимост на разглежданата помощ, и от друга страна, фазата на разследване, предвидена в параграф 2 от същия член. Едва в рамките на последната, чиято цел е да осигури на Комисията пълна информация относно всички данни по преписката, ДФЕС предвижда задължение за Комисията да покани заинтересованите лица да представят своите становища (решение от 17 септември 2015 г., Mory и др./Комисия, C-33/14 P, EU:C:2015:609, т. 94 и от 15 юли 2021 г., Deutsche Lufthansa/Комисия, C-453/19 P, EU:C:2021:608, т. 35).

34 Ето защо, когато, без да открива официалната процедура по разследване по член 108, параграф 2 ДФЕС, Комисията установи с решение, прието на основание параграф 3 от същия член, че дадена помощ е съвместима с вътрешния пазар, лицата, които се ползват от тези процесуални гаранции, могат да осигурят тяхното спазване само ако имат възможност да оспорят това решение пред съд на Съюза. По такива съображения последният приема за допустима жалбата за отмяна на подобно решение, подадена от заинтересована страна по смисъла на член 108, параграф 2 ДФЕС, когато с подаването ѝ нейният автор цели да защити процесуалните права, които черпи от тази разпоредба. Съдът вече е уточнил, че заинтересовани в този смисъл са лицата, предприятията или сдруженията, чиито интереси са евентуално засегнати от отпускането на помощ, т.е. по-специално предприятия, конкуренти на получателите на помощта, и професионалните организации (решения от 17 септември 2015 г., Mory и др./Комисия, C-33/14 P, EU:C:2015:609, т. 95 и 96 и от 15 юли 2021 г., Deutsche Lufthansa/Комисия, C-453/19 P, EU:C:2021:608, т. 36).

35 Ако жалбоподателят обаче оспорва правилността на решение за преценка на помощ, прието на основание член 108, параграф 3 ДФЕС или след провеждането на официална процедура по разследване, самият факт, че той може да бъде счетен за „заинтересован“ по смисъла на параграф 2 от този член, сам по себе си не е достатъчен, за да се приеме жалбата за допустима. В този случай той трябва да докаже специално качество по смисъла на съдебната практика, припомнена в точка 31 от настоящото решение. Случаят е такъв по-специално когато положението на този жалбоподател на пазара е съществено засегнато

от помощта, предмет на разглежданото решение (решения от 17 септември 2015 г., Mory и др./Комисия, C-33/14 P, EU:C:2015:609, т. 97 и от 15 юли 2021 г., Deutsche Lufthansa/Комисия, C-453/19 P, EU:C:2021:608, т. 38).

36 В това отношение, както Общият съд основателно е припомнил в точка 93 от обжалваното определение, за лично засегнати от решение на Комисията, с което приключва официалната процедура по разследване, се признават, освен предприятието получател, и конкурентните му предприятия, взели активно участие в тази процедура, доколкото положението им на пазара е съществено засегнато от помощта, предмет на обжалваното решение (вж. в този смисъл решение от 15 юли 2021 г., Deutsche Lufthansa/Комисия, C-453/19 P, EU:C:2021:608, т. 38 и цитираната съдебна практика).

37 В случая спорното решение е било прието, както впрочем признава жалбоподателят, след провеждане на официална процедура по разследване на основание член 108, параграф 2 ДФЕС.

38 При тези условия, противно на твърдението на жалбоподателя, неговата жалба срещу това решение не може да попадне в хипотезата, посочена в точка 34 от настоящото решение. Доколкото жалбоподателят основава доводите си на точки 22 и 23 от решение от 28 януари 1986 г., Cofaz и др./Комисия (169/84, EU:C:1986:42), достатъчно е да се отбележи, че те трябва да се разглеждат във връзка с точка 25 от това решение, която потвърждава, че само фактът на активното участие на дадено предприятие в рамките на официалната процедура по разследване не е достатъчен, за да се приеме, че то е лично засегнато от решението, с което се слага край на тази процедура.

39 Доводите на жалбоподателя, че проведената от Комисията официална процедура по разследване била опорочена от нередности, тъй като спорното решение се основава на непълни факти или на неправилно преценени факти, както и доводите, изведени от приемането и от твърдения непълен характер на решението за започване на процедурата Хан IV, и на решения Хан I и Хан II, не могат да поставят под съмнение този извод.

40 Всъщност съдебната практика относно допустимостта на жалба срещу решение, прието вследствие на официалната процедура по разследване, се прилага без разлика между различните основания, които могат да бъдат изтъкнати в подкрепа на такава жалба. Освен това следва да се констатира, че под претекст на твърдените процесуални нередности жалбоподателят всъщност критикува по същество преценките на Комисията, съдържащи се в спорното решение, въпреки че спорът пред Общия съд се отнася до допустимостта на жалбата срещу това решение.

41 При тези условия въпросът дали официалната процедура по разследване, довела до приемането на спорното решение, се отнася до всички релевантни елементи или дали такива обстоятелства са разгледани в рамките на друга процедура, както в случая процедурата Хан IV, сам по себе си е без значение за приложимостта на съдебната практика, припомнена в точки 36 и 38 от настоящото решение. В точки 101—110 от обжалваното определение Общият съд се е произнесъл за изчерпателност по тези въпроси в отговор на изтъкнатите от жалбоподателя доводи, опитващи се да докажат, че неговото положение трябва да бъде приравнено на това на заинтересована страна, целяща отмяната на решение, взето без официална процедура по разследване.

42 Поради това първото и третото основание, доколкото се отнасят до посочените точки от обжалваното определение, трябва да се отхвърлят като несъстоятелни.

43 Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 111 от обжалваното определение и за целите на своя анализ в точка 112 и сл. от това определение с оглед на член 263, четвърта алинея, втора част от изречението ДФЕС, че самото участие на жалбоподателя в административното производство не е достатъчно, за да се установи, че той е лично засегнат от спорното решение по смисъла на тази разпоредба.

44 С оглед на гореизложеното първото и третото основание на жалбата трябва да се отхвърлят като отчасти несъстоятелни и отчасти неоснователни.

По второто основание, изведено от явна грешка в преценката и от нарушение на член 263, четвърта алинея, трета част от изречението ДФЕС, както и на задължението за мотивиране, тъй като Общият съд не е квалифицирал спорното решение като „подзаконов акт“ по смисъла на тази разпоредба

Доводи на страните

45 С второто основание жалбоподателят упреква по същество Общия съд, че е нарушил третата част от изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС, като е приел в точки 146—150 от обжалваното определение, че спорното решение не представлява „подзаконов акт“ по смисъла на тази разпоредба и поради това жалбоподателят не е процесуално легитимиран по силата на посочената разпоредба.

46 По-специално той посочва, че получените от паричния фонд на провинция Райнланд-Пфалц 45 милиона евро в полза на FFHG представляват схема за помощи. В това отношение Общият съд не взел под внимание фактите, които позволяват да се възприеме подобна квалификация, и следователно допуснал грешка при прилагане на правото, като също нарушил задължението си за мотивиране, отричайки съществуването на такава схема за помощи. В случая получените по този начин от FFHG помощи отишли в полза на Ryanair, на която те били прехвърлени. Във връзка с това Общият съд не взел под внимание обхвата на задължението на Комисията за разглеждане. Поради това той пропуснал да провери и дали Комисията е изпълнила задължението си за разглеждане, с което допуснал грешка при прилагане на правото. Освен това Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като отрекъл съществуването на задължение за разглеждане на Комисията с оглед на прехвърлянето на държавни помощи на Ryanair. При всички положения било установено, че FFHG е използвало предоставените му помощи в полза на Ryanair, за да се покрият загубите, породени от сключеното между тях през 2005 г. споразумение и да се финансира инфраструктурата, предназначена за Ryanair.

47 Според жалбоподателя решение от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci (C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873) е приложимо към финансирането с произход от паричния фонд на провинция Райнланд-Пфалц. Съгласно тази съдебна практика било достатъчно за жалбоподателя да докаже, че е пряко засегнат от разглежданото действие, и във връзка с това да докаже, че то действително може да засегне конкуренцията на съответния пазар. Както било видно от представените от него доказателства, в конкретния

случай тези условия били изпълнени. Следователно обжалваното определение било опорочено от грешки при прилагане на правото и жалбата в първоинстанционното производство трябвало да се обяви за допустима.

48 Комисията и провинция Райнланд-Пфалц считат, че второто основание следва да се отхвърли като явно недопустимо, тъй като се отнася до фактически констатации и при всички случаи представлявало представяне на нови доводи. Също така това правно основание било несъстоятелно или най-малкото неоснователно.

Съображения на Съда

49 На първо място, следва да се напомни, че Договорът от Лисабон добавя трета част в изречението на член 263, четвърта алинея ДФЕС, която смекчава условията за допустимост на подадените от физически и юридически лица жалби за отмяна. Всъщност тази част от изречението не поставя допустимостта на подадените от физически и юридически лица жалби за отмяна в зависимост от условието за лично засягане от съответния акт, като предоставя този способ за защита по отношение на „подзаконовите актове“, които не включват мерки за изпълнение и засягат пряко жалбоподателя (вж. в този смисъл решение от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci, C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 22 и цитираната съдебна практика).

50 От друга страна, от постоянната практика на Съда следва, че решение на Комисията, което има за цел да разреши или забрани „схема за помощи“, има общо приложение и следователно може да бъде квалифицирано като „подзаконов акт“ по смисъла на член 263, четвърта алинея, трета част от изречението ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci (C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 31 и 32 и цитираната съдебна практика).

51 В точка 150 от обжалваното определение обаче Общият съд констатира, че разглежданите мерки не са били предоставени въз основа на схема за помощи и те са индивидуални по своя характер, което се оспорва от жалбоподателя с мотива, че една от трите мерки за помощ, предмет на спорното решение, а именно паричният фонд на провинция Райнланд-Пфалц, представлява схема за помощи.

52 Трябва обаче да се констатира, че доводите на жалбоподателя в крайна сметка водят до оспорване на направената от Комисията квалификация на тази мярка с оглед на критериите по член 1, буква г) от Регламент № 659/1999, поради което тези доводи са недопустими на етапа на обжалването.

53 Следователно второто основание трябва да се отхвърли като недопустимо, без да е необходимо произнасяне по всички доводи, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на това основание.

По четвъртото основание, изведено от нарушение на член 263, четвърта алинея ДФЕС, доколкото Общият съд приложил неправилно материалноправните условия

на „втората алтернатива“ от съдебната практика, установена с решение от 17 септември 2015 г., Mory и др./Комисия (C-33/14 P, EU:C:2015:609)

Доводи на страните

54 С четвъртото основание жалбоподателят упреква Общия съд при условията на евентуалност, че в точка 111 и сл. от обжалваното определение е приложил неправилно материалноправните условия на това, което той счита за „втората алтернатива“ от съдебната практика, установена с решение от 17 септември 2015 г., Mory и др./Комисия (C-33/14 P, EU:C:2015:609), доколкото въпросът дали разглежданите мерки са засегнали съществено положението на жалбоподателя на съответния пазар, представлява само един от критериите за установяване на неговото лично засягане от тях. В точка 114 и сл. от обжалваното определение Общият съд все пак не разгледал дали в дадения случай конкретно има налице други обстоятелства, които го характеризират спрямо други лица.

55 Комисията и провинция Райнланд-Пфалц считат, че четвъртото основание следва да се отхвърли като неоснователно.

Съображения на Съда

56 Достатъчно е да се отбележи, видно и от точки 32—43 от настоящото решение, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 111 и сл. от обжалваното определение, че жалбоподателят не е лично засегнат от спорното решение по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, тъй като това решение е било взето вследствие на официалната процедура по разследване въз основа на критерия за съществено засягане на неговото положение на съответния пазар.

57 Следователно четвъртото основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По петото основание, изведено от нарушение на член 263, четвърта алинея ДФЕС, на принципите на ефективна съдебна защита и на равни процесуални възможности, както и от явна грешка в преценката, доколкото Общият съд приложил твърде строги критерии относно доказването на съществено засягане на положението на съответния пазар

Доводи на страните

58 С петото основание жалбоподателят твърди, че дори да се приложи критерият за съществено засягане на неговото положение на съответния пазар, Общият съд е трябвало да облекчи доказателствената тежест поради особеностите на настоящия случай.

59 Във връзка с това жалбоподателят подчертава, че Комисията не е взела под внимание всички фактически обстоятелства и всички относими мерки. Предвид прилагането на принципа на равни процесуални възможности и принципа на ефективна съдебна защита, жалбоподателя не следвало да бъде принуждаван да доказва, че разглежданите мерки са засегнали съществено положението му на съответния пазар, тъй като Комисията е представила по произволен начин обстановката, от което е последвала непълнота на данните в негов ущърб.

60 Жалбоподателят счита, че така погледнато той е доказал същественото засягане на своето положение на съответния пазар, след като Ryanair е получила от страна на FFHG и провинция Райнланд-Пфалц няколкостотин милиона евро и тези мерки съществено са засегнали неговото положение на пазара както в сектора на европейския въздушен транспорт, така и в неговата основна оперативна база във Франкфурт на Майн.

61 Според Комисията и провинция Райнланд-Пфалц петото основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

Съображения на Съда

62 Следва да се отбележи, че доводът на жалбоподателя за необходимостта от облекчаване на неговата тежест на доказване от страна на Общия съд не почива на никакво правно основание.

63 На първо място, доколкото жалбоподателят се позовава на непълно и погрешно разглеждане от страна на Комисията на дадените мерки, дори да се приеме за установено, това обстоятелство не може да се отрази на условието спорното решение да бъде от естество да засегне съществено неговото положение на съответния пазар, нито може да се отрази на тежестта на доказване, която се изисква за установяване на процесуалната легитимация за обжалване на решението относно тези мерки.

64 На второ място, доколкото жалбоподателят твърди, че след като неговата тежест на доказване трябвало да бъде облекчена по отношение на наличието на съществено засягане на пазарното му положение, за което той действително представил доказателство и във връзка с което обърнал внимание на предоставените от FFHG и от провинция Райнланд-Пфалц предимства в полза на Ryanair, то следва да се посочи, че този довод се основава на погрешна предпоставка, тъй като — видно и от предходната точка на настоящото решение — жалбоподателят не може да се позовава на подобно облекчаване на тежестта на доказване.

65 Следователно петото основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По шестото основание, изведено от явна грешка в преценката, доколкото Общият съд приел, че посочените в спорното решение мерки не са засегнали съществено положението на жалбоподателя на съответния пазар

Доводи на страните

66 С изтъкнатото при условията на евентуалност шесто основание жалбоподателят упреква Общия съд, първо, че се е основал на погрешно разбиране за съответния пазар, за да прецени условието, отнасящо се до наличието на съществено засягане на неговото положение на пазара. В това отношение, за да направи своя анализ, Общият съд възприел неправилни критерии. Второ, Общият съд наложил прекомерни изисквания по отношение на причинно-следствената връзка. Трето, анализът му не отчитал факта, че съответният пазар бил в процес на разрастване, и се основал на погрешни съображения, по-специално що се отнася до създаването на база на авиокомпания Ryanair на летище Франкфурт на Майн и по отношение на географската близост на това летище до летище Франкфурт Хан.

67 Най-напред, що се отнася до определянето на съответния пазар, жалбоподателят оспорва по-конкретно точка 117, но също така точка 119 и сл. от обжалваното определение, тъй като в тях неправилно Общият съд отхвърлил даденото от жалбоподателя определение с мотива, че в областта на държавните помощи чрез него не можело да се прецени допустимостта на жалба, основана на член 263, четвърта алинея ДФЕС.

68 Освен това жалбоподателят твърди, че като е отхвърлил даденото от него определение на съответния пазар, Общият съд е определил този пазар погрешно в тази част от обжалваното определение. Отнасящият се до дадения случай пазар бил пазарът в сектора на европейския въздушен транспорт и следователно на европейската мрежа от въздушни линии, състояща се от съответните конкуренти, а именно от Ryanair и жалбоподателя.

69 По-нататък, в точка 118 от обжалваното определение жалбоподателят упреква Общия съд, че е отхвърлил като цяло и въз основа на неправилни критерии за проверка доказателствата и доводите, които той е изтъкнал, за да докаже съществено засягане на своето положение на съответния пазар, въпреки че тези обстоятелства и доводи са били обобщени в точка 117 от определението. По този начин Общият съд се отклонил и от изискванията, които са установени за доказването на подобно засягане, по-специално по отношение на причинно-следствената връзка между разглежданите мерки и това засягане, както следва от решение от 28 януари 1986 г., Cofaz и др./Комисия (169/84, EU:C:1986:42).

70 Поради това Общият съд нарушил и член 47 от Хартата.

71 Накрая жалбоподателят изтъква, че противно на възприетото по този въпрос от Общия съд по-специално в точка 121 и сл. от обжалваното определение, той представил определен брой доказателства, отнасящи се по-конкретно до европейския въздушен трафик, до европейските мрежи на авиокомпаниите, до експоненциалния растеж на Ryanair и броя на неговите пътници, до откриването на база от Ryanair на летище Франкфурт на Майн, както и до географската близост на това летище до летище Франкфурт Хан. По този начин жалбоподателят доказал, че разглежданите помощи са засегнали съществено неговото положение на съответния пазар.

72 От това жалбоподателят заключава, че ако Общият съд бе преценил правилно тези обстоятелства, той е трябвало всъщност да потвърди допустимостта на жалбата.

73 Комисията счита, че шестото основание за обжалване оспорва извършената от Общия съд пълноправна преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата, поради което е недопустима. Както провинция Райнланд-Пфалц, така и Комисията считат, че при всички случаи това основание следва да се отхвърли изцяло като неоснователно.

Съображения на Съда

74 В самото начало следва да се припомни, че Съдът многократно е постановявал, че доказването от страна на жалбоподателя на съществено засягане на неговото положение на пазара не налага окончателно произнасяне по конкурентните отношения между жалбоподателя и предприятията получатели, а изисква само от жалбоподателя да посочи надлежно причините, поради които решението на Комисията може да увреди законните му интереси, като засегне съществено неговото положение на съответния пазар (вж. в този смисъл решения от 28 януари 1986 г., Cofaz и др./Комисия, 169/84, EU:C:1986:42, т. 28, от

22 ноември 2007 г., Испания/Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, т. 41, от 22 ноември 2007 г., Sniace/Комисия, C-260/05 P, EU:C:2007:700, т. 60 и от 15 юли 2021 г., Deutsche Lufthansa/Комисия, C-453/19 P, EU:C:2021:608, т. 57).

75 Съгласно практиката на Съда съществото засягане на конкурентното положение на жалбоподателя на дадения пазар произтича не от задълбочен анализ на различните отношения на конкуренция на този пазар, позволяващ с точност да се установи степента на засягането на конкурентното му положение, а поначало от констатация prima facie, че предоставянето на мярката, за която се отнася решението на Комисията, води до съществено засягане на това положение (вж. в този смисъл решение от 15 юли 2021 г., Deutsche Lufthansa/Комисия, C-453/19 P, EU:C:2021:608, т. 58).

76 Следователно това условие може да се изпълни, когато жалбоподателят представи доказателства, от които да е видно, че разглежданата мярка може да засегне съществено неговото положение на съответния пазар (решение от 15 юли 2021 г., Deutsche Lufthansa/Комисия, C-453/19 P, EU:C:2021:608, т. 59 и цитираната съдебна практика).

77 В това отношение, противно на приетото от Общия съд в точка 116 от обжалваното определение, Съдът е постановил в точки 63 и 64 от решение от 15 юли 2021 г., Deutsche Lufthansa/Комисия (C-453/19 P, EU:C:2021:608), че констатацията prima facie — съгласно която предоставянето на посочената в решението на Комисията мярка води до съществено засягане на конкурентното положение на жалбоподателя — не изисква той да определи съответния пазар или пазари, като предостави информация за техния размер и структура, както и за действащите на тях конкуренти.

78 От друга страна, както Общият съд правилно припомня в точка 112 от обжалваното определение, само по себе си обстоятелството, на първо място, че актът, чиято отмяна иска жалбоподателят, може да окаже определено влияние върху конкурентните отношения в рамките на съответния пазар и че той се намира в някакво конкурентно отношение с адресата на този акт, не е достатъчно, за да може той да се счита за лично засегнат от посочения акт. С други думи, едно предприятие не може да се позове само на своето качество на конкурент по отношение на предприятието — бенефициер на мярката, за която се отнася оспореният акт (вж. в този смисъл решения от 22 декември 2008 г., British Aggregates/Комисия, C-487/06 P, EU:C:2008:757, т. 47 и 48 и от 17 септември 2015 г., Mory и др./Комисия, C-33/14 P, EU:C:2015:609, т. 99 и 100).

79 На второ място, както правилно констатира Общият съд в точка 115 от обжалваното определение, доказването на съществено засягане на положението на даден конкурент на пазара не може да се сведе до наличието на обстоятелства, които показват спад в търговските или финансовите резултати на жалбоподателя, каквито са значителното намаляване на оборота, финансови загуби, които не са пренебрежими, или пък значително намаляване на пазарните дялове вследствие на предоставянето на разглежданата помощ. Предоставянето на държавна помощ може също така да нанесе вреда на конкурентното положение на даден оператор по друг начин, по-специално като доведе до пропусната печалба или по-неблагоприятно развитие от това, което би настъпило при липсата на такава помощ (решение от 15 юли 2021 г., Deutsche Lufthansa/Комисия, C-453/19 P, EU:C:2021:608, т. 61 и цитираната съдебна практика).

80 В настоящия случай, най-напред, доколкото със своето шесто основание жалбоподателят упреква по същество Общия съд, че за да прецени дали е съществено засегнато неговото положение на съответния пазар, е определил погрешно този пазар, като е приел, че не става въпрос за сектора на европейския въздушен транспорт, състоящ се от европейската мрежа от въздушни линии, експлоатирани от различните авиокомпании в този сектор, и по-конкретно от Ryanair и от жалбоподателя, то следва да се констатира, че този довод се основава на спорадично тълкуване на обжалваното определение и поради това е несъстоятелен. Всъщност от точка 130 от това определение е видно, че Общият съд е взел под внимание този пазар, така както го е определил самият жалбоподател в първоинстанционното производство.

81 По-нататък, в точка 131 от обжалваното определение Общият съд установява, че дори в случая да се приеме за възможно съответният пазар да се определи по този начин, все пак не може да се твърди, че положението на жалбоподателя на този пазар е съществено засегнато, предвид както на обстоятелството, че Ryanair обслужва въздушни маршрути с отправна точка Франкфурт на Майн, така и с оглед на другите доказателства, изтъкнати от жалбоподателя.

82 В рамките на своята пълноправна преценка на фактите, която не може да бъде оспорена на етапа на обжалването освен при изопачаване на фактите, което в случая не се твърди от жалбоподателя, в точка 141 от определението Общият съд стига до извода, че жалбоподателят не е доказал значително намаляване на своя оборот, финансови загуби, които не са пренебрежими, или значително намаляване на своите пазарни дялове на съответния пазар или пазари, вследствие на приетите мерки в полза на летище Франкфурт Хан, дори ако те са били прехвърлени на Ryanair. В допълнение Общият съд посочва, че жалбоподателят не е доказал и пропусната печалба или по-неблагоприятно развитие от това, което би настъпило при липсата на тези мерки.

83 Накрая не може да се уважи доводът на жалбоподателя, че в точка 117 и сл. от обжалваното определение Общият съд отхвърлил като цяло и въз основа на неправилни критерии за проверка доказателствата и доводите, които той е посочил за доказване на същественото засягане на своето положение на съответния пазар, въпреки че те доказвали наличието на такова засягане.

84 Всъщност, след като в точка 117 от обжалваното определение обобщава изтъкнатите от жалбоподателя осем довода и доказателства, Общият съд приема в точка 118 от определението, от една страна, че по-голямата част от доводите на жалбоподателя само констатират общия конкурентен натиск, който нискотарифните компании упражняват върху традиционните авиокомпании. Както обаче бе припомнено в точка 78 от настоящото решение, съгласно постоянната съдебна практика подобна констатация не може да докаже, че жалбоподателят е съществено засегнат от спорното решение. От друга страна, следва да се отбележи, че Общият съд е разгледал тези доводи в рамките на своята пълноправна преценка на фактите, довела до извода в точка 141 от обжалваното определение, поради което по същите съображения като изложените в точка 82 от настоящото решение доводите на жалбоподателя трябва да се считат за недопустими.

85 От това следва, че доводът, изведен от допуснато нарушение на член 47 от Хартата, също трябва да се отхвърли.

86 При тези обстоятелства жалбоподателят не успява да докаже, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е заключил по-специално в точка 144 от обжалваното определение, че жалбоподателят не е доказал надлежно лично засягане от посочените в спорното решение мерки, поради което жалбата му за отмяна не може да се приеме за допустима на основание член 263, четвърта алинея, втора част от изречението ДФЕС.

87 Следователно шестото основание за обжалване трябва да се отхвърли като отчасти недопустимо и отчасти неоснователно.

88 Тъй като нито едно от основанията, изложени от жалбоподателя в подкрепа на неговата жалба, не може да бъде уважено, тя трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

89 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.

90 Съгласно член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят не е доказал своите основания, а Комисията и провинция Райнланд-Пфалц са направили искане да бъде осъден да заплати съдебните разноски, той следва да бъде осъден да заплати всички съдебни разноски в настоящото производство по обжалване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Deutsche Lufthansa AG понася направените от нея съдебни разноски, както и тези на Европейската комисия и на провинция Райнланд-Пфалц.**

Подписи